

UDENRIGSMINISTERIET

Den 27. maj, 2013

B 79 - spørgsmål 9 af 1. maj 2013 fra
Socialudvalget til udenrigsministeren til skriftlig
besvarelse stillet af ikke-medlem af udvalget
(MFU) Ellen Trane Nørby (V)

B 79 - spørgsmål 9:

Ministeren bedes uddybe årsagen til, at ministeriet ikke anbefaler at sende en officiel anmodning om tilbagelevering af et bortført barn til myndighederne i det land, hvortil barnet er bortført, jf. svar på spørgsmål 5 B 79, herunder om der er konkrete eksempler, evt. fra andre lande, på at anmodninger komplicerer sagerne?

Svar:

En anmodning om tilbagelevering af et bortført barn til myndighederne i det land, hvortil barnet er bortført, vil normalt blive henvist til landets domstole. I Danmark henvises en sådan anmodning til fogedretten, som så vil vurdere, om der er tale om en barnebortførelse.

Erfaringsmæssigt vil retssystemet i bortførelseslandet oftest nå frem til en anden forældremyndighedsafgørelse end den danske. I Mellemøsten vil moderen dog i mange tilfælde få forældremyndigheden over små børn (op til syv år), men forældremyndigheden vil skulle udøves i bortførelseslandet.

Når der først er truffet en retsafgørelse, er det svært efterfølgende at overbevise bortføreren om, at barnet skal tilbage til Danmark, idet bortføreren til enhver tid vil kunne henvise til den lokale retsafgørelse, som tilkender den pågældende forældremyndigheden.

Danske myndigheder har ikke myndighedsbeføjelser uden for Danmark. I udlandet gælder alene den lokale lovgivning, og det er vi forpligtet til at respektere. Myndighederne er normalt meget imødekommende, men vil altid henvise til den lokale lovgivning på området.